

Museum: 572—582. London, 1912. Mohr, E. — Die freilebenden Nagetiere Deutschlands: 10—11. G. Fisher. Jena, 1950. Ogniew, S. I. — Zvieri SSSR i priležaszczich stran, Vol. V: 430—470, AN SSSR Moskva, 1947. Rosický, B. & Kratochvíl, J. — Drobní ssavci Tatranskeho narodního parku. Ochrana Přírody, Vol. 10, 2: 3—16. Praha, 1955. Sierżanin, I. N. — Mlekopitajuszczije Bieloruskoj SSR: 114—115. Mińsk, 1955. Sidorowicz, J. — Geographical variation of the squirrel *Sciurus vulgaris* L. in Poland. Acta Theriol., Vol. II, 7: 141—157. Białowieża, 1958. Skuratowicz, W. — Klucz do oznaczania krajowych zwierząt ssących. Księgarnia Akademicka: 3—68. Poznań, 1947. Sokółowski, J. — Owadożerne i gryznie Gór Świętokrzyskich. Kosmos A, Vol. 65: 169—185. Kraków, 1947. Thiem, H. Z. — Der Siebenschläfer in Vogelschutzgebiet des Deisters. Ztschr. Säugetierk., Vol. 14: 94—100. Berlin, 1940. Thompson, H. V. — The Edible Dormouse (*Glis glis* L.) in England 1902—1951. Proc. Zool. Soc. Lond., Vol. 122: 1017—1024. 1953. Zimmermann, K. — Exkursions — fauna von Deutschland: Wirbeltiere, Mammalia: 299—300. Volk u. Wissen. Berlin, 1955.

Bibliographical notes of other Polish papers, quoted in this report, can be found in Klucz do oznaczania zwierząt ssących Polski. Kraków, 1933. — Lubicz-Niezbityowski, E.

MAMMALS RESEARCH INSTITUTE IN BIAŁOWIEŻA, POLISH ACADEMY OF SCIENCES.

Jerzy SIDOROWICZ

CZARNA WIEWIÓRKA (*SCIURUS VULGARIS FUSCOATER* ALTUM)
W BIAŁOWIEŻY

DARK PHASE OF THE SQUIRREL (*SCIURUS VULGARIS FUSCOATER*
ALTUM) IN BIAŁOWIEŻA

W Polsce czarną fazę podgatunku *Sciurus vulgaris fuscoater* Altum spotykamy na podgórzu i w górach, gdzie forma ta występuje w dużej przewadze nad rudą (Zawidzka, 1958). Dotychczas w Puszczy Białowieskiej nie spotkano czarnych wiewiórek. Dopiero w zimie 1958/59 po raz pierwszy widziałem tam czarną wiewiórkę. Udało mi się ją dn. 20.03.59 zastrzelić. Wymiary zabitego okazu (♀ Nr. coll. 20906) były następujące: corpus — 225 mm, cauda — 184 mm, pes — 60 mm, auris — 32 mm, pondus — 387 g.

Ubarwienie okazu było następujące: grzbiet — czarno-brunatny (sepiaecus), boki brunatne (bruneus), ogon czarny (niger), brzuch biały (albus). Na wewnętrznej stronie łap nieco brązowego futra (nicotianus). Oznaczenie barw według skali Bondarceva (1954).

Fakt zabicia czarnej wiewiórki na nizinach świadczy, że zgodnie z poprzednimi danymi autora (1958) nie jest to żadna osobna forma systematyczna, jak to dawniej podawano, lecz najprawdopodobniej mutacja, która w terenach górskich występuje częściej, zaś na nizinach spotykana jest tylko sporadycznie.

LITERATURA

Bondarcev, A. S. — Skala cvetov. AN SSSR. Moskva-Leningrad, 1954. Sidorowicz, J. — Geographical variation of the squirrel *Sciurus vulgaris* L. in Poland. Acta Theriol., Vol. 2, 7: 141—157. Białowieża, 1958. Zawidzka, E. — Geographical distribution of the dark phase of the squirrel (*Sciurus vulgaris fuscoater* Altum) in Poland. Acta Theriol., Vol. 2, 8: 159—174. Białowieża, 1958.

ZAKŁAD BADANIA SSAKÓW POLSKIEJ AKADEMII NAUK W BIAŁOWIEŻY.